

Ebeltofts "Lodvig"

På hjørnet af det lille torv i Adelgade og selve gaden i Ebeltoft står der en pudsigt bronzestatue af en lille mand med stok og bowlerhat. På soklen kan vi læse, at manden hedder "Lodvig".

Statuen blev rejst i 2001, hvor Ebeltoft fejrede sit 700-års jubilæum som købstad. Initiativtager var byens Håndværker- og Borgerforening. Samme forening har i øvrigt hvert år siden 1965 uddelt hædersprisen "Årets Lodvig" til en person, der har ydet en særlig indsats for lokalsamfundet. Med prisen følger en lille træstatuette udført af den lokale billedskærer Holger Bendstrup.

Hvem var denne Lodvig, der har givet anledning til al denne virak?

En folkekær person må han jo have været! Og det er da ganske vist, men populariteten har en meget speciel årsag. Den bunder i en gammel kærlighedshistorie, der fik en tragisk slutning med de to unge elskendes arrestation og domfældelse – men med hele byens sympati på deres side.

Historien begynder i 1905, hvor Ebeltofts byfoged (i dag ville vi sige borgmester, men til titlen hørte også myndighed som både politimester og dommer) hed H. P. Selmer. Han var kendt for stor nidkærhed i jobbet og en vis trang til paragrafrytteri.

Hos byfogden var 21-årige Ingeborg (i en efterfølgende revyviser kaldt "Katrine") ansat som kokkepige. Hun var brændt varm på den 18-årige apotekerlærling Axel, der i revyvisen blev til "Lodvig". Lad os i det efterfølgende bruge revyvisens navne, for det er dem, der er blevet kendt. Altså Katrine og Lodvig.

Lodvig besøgte Katrine i hendes pigekammer hos byfogden. Her kunne de rigtig hygge sig – altså lige indtil deres forhold kom byfoged Selmer for øre. Så var det forbi med hyggen.

De to unge blev indsat i byens arrest, anklaget for blufærdighedskrænkelser, fordi Katrines 15-årige værelseskammerat havde overværet "hyggen". Deres sag kom for retten i Ebeltoft, og her dømtes Lodvig til fire dages simpel fængsel og to dage på vand og brød til pigen. Ved overretten skærpedes dommen over Katrine til seks dages simpel fængsel, men betinget med fem års prøvetid.

Det syntes folk i Ebeltoft var helt ude af proportioner med "forbrydelsens" omfang, og snakken i byen bredte sig over det ganske land, med fyldig avisomtale og vittighedstegninger. Og hvis sagen ikke havde været kendt i forvejen, så blev den det i hvert fald året efter, da den kendte revysanger Chr. Schrøder optrådte med visen om Katrine og Lodvig på de skrå brædder, bl. a. i Pavillonen i Risskov og i Theateret på Hotel Vigen i Ebeltoft. Visen vakte vild jubel. Dens sympati var helt klart på de unges side, mens den nidkære byfoged Selmer blev gjort uhjælpeligt til grin. Af samme grund forsøgte Ebeltofts konservative avis at omtale opførelsen af visen så lidt som muligt, mens venstrebladet Ebeltoft Dagblad med stor fornøjelse bragte ved til bålet med en fyldig omtale. Bladets redaktør Høffding skrev bl.a.: "Det bør siges offentligt, at der er almindelig harme i byen over den behandling, der er overgået de to unge mennesker, over for hvem en privat, alvorlig advarsel havde været fuldt ud tilstrækkelig":

I visens tredje vers hedder det:

Borgmesterens Katrine var så dårlig, stakkels tøs // om natten klokken 12 hun altid lå og frøs // Hun spurgte byens doktor, men han vidste intet råd // men apotekerens Lodvig, han ku` bedre hitte på ´et...

Visen slutter:

Så hvis du helst vil gå i seng på andre folkses loft // så gør det her i København og ej i Ebeltoft (vist nok af Chr. Schrøder udtalt "Ævletoft").

"Lodvig" på Adelgadetorvet i Ebeltoft. Foto fra Ebeltoft Folketidende.

Litteratur:

"Apotekerens "Lodvig" og Ebeltoftvisen", i Knud Chr. Jensen og Jacob Vedsted: "Ebeltoft – købstadsliv i 700 år", 2001.

Jacob Vedsted: Historien om apotekerens "Lodvig" og "Ebeltoft-visen", i Ebeltoft Folketidende 20. nov. 2012